

BORGARTING LAGMANNSRETT

DOM

Avsagt: 18.09.2006

Saksnr.: 04-080202ASI-BORG/01

Dommere:

Lagmann
Lagdommer
Ekstraordinær lagdommer

Jan Martin Flod
Vincent Galtung
Karl Sundt-Ohlsen

Ankende part	Nes Kommune	Advokat Erik Blaauw Evensen
Ankematpart	Arild Skaret	Advokat Rolf Brostrup Nybakk
Ankematpart	Bernt Stuvebakken	Advokat Rolf Brostrup Nybakk
Ankematpart	Annar Skjeggstad	Advokat Rolf Brostrup Nybakk
Ankematpart	Sven Arild Damslora	Advokat Rolf Brostrup Nybakk
Ankematpart	Sigve Svenkerud	Advokat Rolf Brostrup Nybakk
Ankematpart	Leif Lie	Advokat Rolf Brostrup Nybakk
Ankematpart	Kåre Peder Rasmushaugen	Advokat Rolf Brostrup Nybakk

Saken gjelder spørsmål om Nes kommune er avtalemessig bundet til ikke å nedlegge en kommunal vei.

Vassfarvegen er en fjellovergangsvei mellom Hallingdal og Valdres, dvs mellom Buskerud og Oppland. Veien går fra Nesbyen i Hallingdal til Hedalen i Valdres, og binder sammen kommunene Nes og Sør-Aurdal. Fra Nesbyen til grensen til Oppland er veien ca. 24 kilometer. Veiforbindelsen sto ferdig på slutten av 1950-tallet. Veien var da en privat bomvei, etter det opplyste med enkel skogsbilveistandard og en veibredde på ca. 3,5 meter. De private grunneierne langs veien var skogeiere, setereiere og hytteeiere. Både på Buskerud- og Opplandssiden var de veiberettigete organisert i veglag med vegstyrer, sml. vegloven § 55. Veien ble imidlertid også brukt til gjennomgangstrafikk.

Nærværende tvist knytter seg kun til den del av Vassfarvegen som ligger i Hallingdal, dvs på Buskerudsiden. Veien ligger her i sin helhet i Nes kommune.

For så vidt gjelder Buskerudsiden, er forholdet at det private vegstyret i hvert fall fra begynnelsen av 1970-tallet ønsket at det offentlige - Buskerud fylkeskommune eller Nes kommune - skulle overta veien, for på den måten å slippe vedlikeholdsansvaret. Nes kommune på sin side ønsket primært at fylkeskommunen skulle overta. Etter det opplyste var situasjonen tilsvarende på Opplandssiden.

På Buskerudsiden hadde man pr. 1973 ikke lyktes i å få fylkeskommunen til å overta noen del av veien. Nes kommune overtok da - som kommunal vei etter veglovens § 5 annet ledd - første del av veistrekningen, en parsell på ca. fire kilometer fra Nesbyen opp til Trytetjern. Denne del av veistrekningen er ikke en del av nærværende tvist. I forbindelse med kommunens overtakelse ble parsellen rustet opp til "fylkesveistandard".

I 1982 hadde fortsatt ikke Buskerud fylkeskommune overtatt noen del av Vassfarvegen. Nes kommune overtok da parsellen videre fra Trytetjern til Todalsdammen, ca. tre kilometer. I forbindelse med kommunens overtakelse ble også denne parsellen rustet opp til fylkesveistandard.

Den 27. januar 1983 traff Nes kommunestyre det vedtak som i saken er omtalt som "prinsippvedtaket" om kommunal overtakelse av Vassfarvegen, dvs de resterende ca. 17 kilometer på Buskerudsiden. Vedtaket lyder slik:

Nes kommune sier seg villig til å overta Vassfarvegen fram til Oppland grense når den er ferdig utbedret og krav til fylkesveistandard er oppfylt.

På bakgrunn av dette prinsippvedtaket overtok kommunen den gjenstående del av veien parsell for parsell, etter som opprustingen skred frem. Hele veien, som fortsatt var - og er - en grusvei, fikk nå en veibredde på ca. seks meter. Parsellen fra Todalsdammen til Todalen

gård, ca. halvannen kilometer, ble overtatt i 1984. Neste parsell, fra Todalen gård til Transettjern, ca. fire kilometer, ble overtatt i 1987. På mesteparten av denne strekningen var veien - forut for den kommunale overtakelsen - lagt i en helt ny trasé, blant annet med færre kurver og slakere stigninger. De siste drøyt ti kilometer frem til grensen til Oppland var ferdig opprustet i 1991. Etter avtale overtok kommunen fra dette tidspunkt vedlikeholdsansvaret også for denne parsellen. Den formelle overtakelsen av den siste parsellen skulle imidlertid først skje 1. januar 1996. Dette hang sammen med at veien skulle være gjeldfri før kommunens overtakelse. For å få til dette skulle veibommen bli stående frem til 1996.

Den formelle kommunale overtakelsen skjedde som planlagt 1. januar 1996. Det private veglaget ble da oppløst, og bompengesystemet opphørte. Etter det opplyste var for øvrig bomavgiften i 1995 30 kroner, eventuelt kunne man kjøpe årskort til 400 kroner.

I 2002-2003 var Nes kommunes økonomiske situasjon vanskelig. På dette tidspunkt hadde Buskerud fylkeskommune fortsatt ikke sagt seg villig til å overta noen del av Vassfarvegen. I forbindelse med den dårlige kommuneøkonomien foreslo rådmannen å nedlegge Vassfarvegen som kommunal vei. Det ble vist til at kommunen ved dette ville spare ca. 400.000 kroner årlig. I første omgang ble det nedsatt en arbeidsgruppe med både grunneiere og kommunale representanter. Gruppens mandat var å se på "alternative forslag til fortsatt drift av Vassfarvegen med besparelse for kommunen". I denne sammenheng ble det nok en gang tatt kontakt med fylkeskommunen, med anmodning omklassifisering av veien til fylkesvei. Heller ikke denne gang førte anmodningen frem. I arbeidsgruppens notat av 30. november 2003 er konklusjonen at det reelt sett bare er to alternativer: Enten å beholde veien som kommunal, eller å gjøre den til privat vei igjen - finansiert ved bompenger.

Etter dette vedtok Nes kommunestyre 11. desember 2003 å nedlegge Vassfarvegen som kommunal vei, for strekningen fra Trytetjern og frem til grensen til Oppland - dvs ca. 20 km. Nedleggelsen skjedde under henvisning til vegloven § 7 tredje ledd. Nedleggelsen innebar en tilbakeføring til privat vei, jf vegloven § 8 annet ledd.

Etter det opplyste er det i dag - på Buskerudsidan - ca. 300 grunneiere som sogner til Vassfarvegen. Syv av disse reiste søksmål mot kommunen, ved stevning av 4. februar 2004 til Hallingdal tingrett. Noen av de syv saksøkerne hadde forut for den kommunale overtakelsen i 1996 sittet i det private vegstyret. På grunn av inhabilitet i Hallingdal tingrett ble saken overført til Ringerike tingrett .

Nedleggelsen som kommunal vei har, som følge av rettssaken, rent faktisk ikke blitt gjennomført. Det vedlikehold som har vært utført på veien etter nedleggelsesvedtaket, har vært utført av kommunen.

Ringerike tingrett avsa 28. september 2004 dom med slik domsslutning:

1. Nes kommunes vedtak om nedlegging av Vassfarvegen som kommunal veg fra "innom Trytetjern og frem til Oppland grense", er urettmessig i forhold til saksøkerne. Vegstrekningen er fortsatt å anse som kommunal veg i fremtiden, på grunnlag av den kommunale overtagelse som skjedde etappevis frem til 1. januar 1996.
2. Nes kommune dømmes til innen 2 - to - uker fra dommens forkynnelse å betale sakens omkostninger med kr. 105.361 med tillegg av 8,75 % rente fra forfall til betaling skjer.

Nes kommune har påanket dommen til Borgarting lagmannsrett. Arild Skaret m.fl. har tatt til motmæle.

Ankeforhandling ble holdt i kommunestyresalen på Nesbyen 17. og 18. august 2006. For kommunen møtte ordfører Audun Aasheim, som også avga forklaring. Samtlige av de syv private parter møtte, og fire av dem avga forklaring. I tillegg ble det avhørt fire vitner. Videre var retten på befaring på den aktuelle veistrekningen. Endelig ble det foretatt slik dokumentasjon som rettsboken viser.

Den ankende part, Nes kommune, har i korthet gjort gjeldende:

Vedtaket om å nedlegge veien som kommunal vei, etter vegloven § 7 tredje ledd, er et politisk vedtak som henger sammen med økonomi- og budsjettbehandlingen i kommunen.

Det må anses høyst tvilsomt om en kommune overhodet har adgang til å binde seg avtalemessig til ikke å bruke sin myndighet etter vegloven § 7 tredje ledd. Avtalemessig binding av forvaltningsmyndighet er generelt betenkelig. I den foreliggende sak dreier det seg om å binde seg til ikke-bruk av myndighet, og det dreier seg om en binding som i prinsippet er helt tidsubegrenset. Disse momenter gjør avtalemessig binding særlig betenkelig.

Under enhver omstendighet har kommunen rent faktisk *ikke* bundet seg på denne måten. Det bestrides ikke at da kommunen i sin tid overtok veien etter vegloven § 5 annet ledd skjedde dette i henhold til avtale - en avtale som forutsatte opprusting til fylkesveistandard. Spørsmålet er om avtalen om at kommunen skulle overta veien må forstås slik at det også ble avtalt at kommunen ikke kunne nedlegge veien igjen - dvs ikke bruke sin myndighet etter vegloven § 7 tredje ledd.

Det er ikke holdepunkter i sakens forhistorie til å forstå avtalen slik. Riktig nok har de private parter til en viss grad avstått fri grunn i forbindelse med opprustingen av veien, men det har også kommunen - som grunneier på linje med de private parter - gjort. For

Øvrig er det helt ordinært at det til en viss grad avstås fri grunn i forbindelse med kommunal overtakelse av private veier.

Heller ikke det forhold at veien i forbindelse med kommunens overtakelse ble rustet opp til fylkesveistandard, kan medføre at kommunen er bundet til ikke å nedlegge veien igjen. Det var uansett behov for en viss opprusting av den gamle veien. At man valgte å ruste opp til såkalt fylkesveistandard, var i samsvar med en *felles* målsetting hos kommunen og de private parter - nemlig at fylkeskommunen før eller senere skulle overta veien.

Det må også sees hen til at kommunen gjennom årene - forut for den endelige kommunale overtakelsen i 1996 - har ytet meget betydelige økonomiske tilskudd til veien, dvs til det private veglaget. I tillegg kommer at kommunen fortløpende har overtatt mer av vedlikeholdet etter som den overtok parseller av veien.

Når det gjelder direkte økonomiske bidrag fra de private parter til veiens drift, er dette av begrenset omfang. Ved siden av de offentlige tilskudd har drift/vedlikehold av veien stort sett vært finansiert ved bompenger.

Veien kan i fremtiden igjen finansieres ved bompenger. Kommunen har for øvrig tilbudt å finansiere en automatbom, som har et betydelig større inntekspotensiale enn den manuelle bommen man hadde frem til 1996. Kommunen har også tilbudt et direkte økonomisk tilskudd i forbindelse med at veien igjen skal drives i privat regi.

Uansett - dvs selv om kommunen her skulle anses avtalemessig bundet til ikke å nedlegge veien - innebærer ikke en slik binding annet enn at de private parter eventuelt kan kreve erstatning.

Nes kommune har lagt ned slik påstand:

1. Nes kommune frifinnes.
2. Ankemotpartene dømmes til in solidum å betale sakens omkostninger for tingrett og lagmannsrett til Nes kommune med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.

Ankemotpartene, Arild Skaret m.fl., har i korthet gjort gjeldende:

Det var kommunen, ikke de private grunneierne, som ønsket - og satte krav om - at veien skulle rustes opp til fylkesveistandard før kommunen overtok den. Det må legges til grunn at de private grunneierne gjennomgående var imot en slik oppgradering.

Det er enighet mellom partene om at da kommunen i sin tid overtok veien, skjedde dette i henhold til avtale - og at det ble avtalt fylkesveistandard. En slik avtale kan ikke kommunen ensidig sette til side.

Det erkjennes at det på spesielle områder kan være samfunnsmessig betenkelig å binde offentlig myndighet ved avtale. Dette gjelder eksempelvis binding av reguleringsmyndighet. I den foreliggende sak dreier det seg imidlertid om vedlikehold av en vei, dvs bare et bevilgningsspørsmål, for å oppfylle en avtalemessig forpliktelse.

Etter å ha sittet med veien noen år, oppdager kommunen at vedlikeholdet blir dyrt. Langt på vei skyldes dette kommunen selv, idet kommunen har forsømt det løpende vedlikeholdet etter overtakelsen i 1996. Slitelaget (topplaget) på veien er nedslitt, slik at det er behov for å legge på store mengder grus. Det er anslått å ville koste opp mot to millioner kroner å sette veien i den stand den var da kommunen overtok.

Forut for den kommunale overtakelsen ytet de private grunneierne - ved siden av direkte økonomiske innbetalinger - en meget betydelig arbeidsinnsats i forbindelse med veiens drift, både i form av administrasjon og i form av bomvaktordninger m.v.. I tillegg avsto grunneierne fri grunn i forbindelse med opprustingen av veien.

Da kommunen overtok veien, tenkte ikke de private grunneierne på muligheten for at kommunen senere skulle frasi seg veien igjen, under henvisning til vegloven § 7 tredje ledd. Derimot kunne kommunen ha opplyst om at overtakelsen eventuelt ikke ville være varig.

Det ville være svært urimelig om den gjensidige avtalen om overtakelse av veien som i sin tid ble inngått, skal tolkes slik at kommunen nå kan frasi seg veien igjen.

Kommunen kan ikke høres med sin subsidiære anførsel om at brudd på en avtalemessig forpliktelse bare skal medføre erstatningsansvar.

Kommunen har for øvrig håndtert selve prosessen omkring nedleggelsesvedtaket på en lite heldig måte, blant annet med mangel på informasjon til de private parter.

Arild Skaret m.fl. har lagt ned slik påstand:

1. Tingrettens dom stadfestes.
2. Nes kommune dømmes til å betale saksomkostninger for lagmannsretten.
Til omkostningsbeløpet tillegges lovens forsinkelsesrente fra 14 dager etter dommens forkynning til betaling skjer.

Lagmannsretten skal bemerke:

Lagmannsretten finner det innledningsvis hensiktsmessig å redegjøre kort for adgangen til å stille opp veibom - og dermed innkreve bompenger - på privat vei i forhold til kommunal vei. På privat vei kreves kun samtykke fra kommunen, etter vegloven § 56. På offentlig

vei - herunder kommunal - er adgangen betydelig snevrere, idet det kreves samtykke fra såvel departementet (Samferdselsdepartementet) som fra Stortinget, jf vegloven § 27. Etter det opplyste fikk Nes kommune forut for nedleggelsesvedtaket i 2003 klar beskjed fra Vegdirektoratet m.v. om at noe slikt samtykke fra departement og Storting ikke ville bli gitt.

Denne forskjellen i adgang til å innkreve bompenger på privat og kommunal vei var for øvrig bakgrunnen for at den formelle kommunale overtakelsen av den siste parsellen først skjedde pr. 1. januar 1996, til tross for at veien var ferdig opprustet i 1991. Som nevnt foran ble veibommen stående frem til 1996 for å nedbetale gjelden, dvs så lenge veien formelt fortsatt var privat.

Partene er enige om at den kommunale overtakelsen av veien, slik denne blant annet fremgår av det såkalte prinsippvedtaket fra 1983, må anses som en *avtale* mellom kommunen og de private grunneierne om kommunal overtakelse - når kravet om fylkesvei-standard var oppfylt. Spørsmålet i saken er om det i denne avtalen må *innfortolkes* et vilkår om at kommunen ikke kunne gi fra seg veien igjen, dvs nedlegge den som kommunal og tilbakeføre den til privat vei.

Opprustingen til fylkesveistandard innebar, som det fremgår foran, blant annet en betydelig økt veibredde. Begge parter har i stor grad fokusert på hva som kan utledes av denne opprustingen.

Lagmannsretten finner det lite interessant å gå inn på hvilken av partene - det private vegstyret eller kommunen - som måtte ha tatt *initiativet* til at det var "fylkesveistandard" veien skulle opprustes til. Uansett hvem som tok initiativet til vilkåret om fylkesvei-standard, er det på rene at det var kommunen som hadde *interesse* av et slikt krav - fordi dette var en forutsetning for at kommunen skulle kunne overdra veien videre til fylkeskommunen. Lagmannsretten legger til grunn at Nes kommune i hele perioden forut for den endelige kommunale overtakelsen i 1996 håpet at fylkeskommunen en eller annen gang skulle overta veien.

For de private parter var det sentrale å få til en offentlig overtakelse av veien, for å slippe vedlikeholdsansvaret selv. Lagmannsretten legger til grunn at det for de private parter var uten betydning *hvilket* offentlig organ som overtok - dvs om det var kommunen eller fylkeskommunen. Lagmannsretten legger videre til grunn at veien ble rustet opp til en høyere - betydelig høyere - standard enn det som ville ha skjedd om ikke en eller annen form for offentlig overtakelse hadde vært aktuell.

Når det gjelder spørsmålet om hvordan opprustingen til fylkesveistandard ble finansiert, legger lagmannsretten til grunn at den sentrale inntektskilden for det private vegstyret

var bompenger - som naturligvis ble betalt både av de private grunneierne og av andre, herunder av gjennomgangstrafikken. Videre ble det ytet tilskudd fra det offentlige, særlig fra Nes kommune. Lagmannsretten legger til grunn at direkte tilskudd fra Nes kommune fra 1985 frem til den endelige kommunale overtakelsen i 1996 varierte mellom 115.000 kroner og 165.000 kroner årlig - og at dette var beløp som nesten var på høyde med bompenginntektene. Både bompengene og offentlige tilskudd ble både til alminnelig vedlikehold og til den nevnte opprustingen.

Når det gjelder direkte økonomiske bidrag fra de private grunneierne, er forholdet at det i 1988 ble holdt et utgiftsfordelingsskjønn etter vegloven § 54. I henhold til skjønnet måtte hytteeierne betale 4.000 kroner pr. hytte, skogeierne 3 kroner pr. dekar og setereierne 1.500 kroner pr. seter pluss 3 kroner pr. dekar skog. I tillegg til dette har de private parter i 1995, for å få veien gjeldfri til 1. januar 1996, måttet innbetale et beløp på ca. 1.000 kroner hver.

Spørsmålet i saken er som nevnt om avtalen om kommunal overtakelse - med dens vilkår om fylkesveistandard - må fortolkes slik at kommunen ikke kunne gi fra seg veien igjen.

Kommunens nedleggelsesvedtak skjedde som nevnt under henvisning til vegloven § 7 tredje ledd, som lyder slik:

Kommunen kan gjere vedtak om at kommunal veg skal leggest ned.

Det er uomstridt at det her dreier seg om utøvelse av offentlig myndighet fra kommunens side. Hvis avtalen om kommunal overtakelse av Vassfarvegen tolkes slik at kommunen ikke kunne nedlegge veien som kommunal vei, innebærer dette følgelig at kommunen var bundet i sin myndighetsutøvelse.

Rent generelt reiser adgangen til binding av offentlig myndighet ved avtale vanskelige - og til dels uavklarte - forvaltningsrettslige spørsmål. Lagmannsretten finner det hensiktsmessig å hitsette fra Torstein Eckhoff/Eivind Smith, Forvaltningsrett (8. utgave 2006) s. 408:

Hovedsynspunktet må antagelig være at jo mer vidtgående bindingen er, og jo vanskeligere det er å forutsi hvilke konsekvenser den vil få, desto mindre grunn er det til å godta den.... Og stort sett er det nok mindre betenkelig at myndighetene binder seg positivt til å treffe et eller annet vedtak i fremtiden, enn at de binder seg til å avstå fra å bruke sin kompetanse. Man har sjelden sikkerhet for at det ikke i fremtiden blir behov for å treffe noe vedtak av den art det gjelder. Det gjelder særlig hvis bindingen ikke er tidsbegrenset eller har lang varighet.

I den foreliggende sak er det etter lagmannsrettens oppfatning tvilsomt om kommunen har rettslig adgang til å binde seg avtalemessig slik det hevdes å være skjedd, dvs en binding til ikke å bruke sin myndighet etter vegloven § 7 tredje ledd - uten noen tidsavgrensning.

Lagmannsretten viser i denne sammenheng eksempelvis til at man kunne tenke seg at trafikken på Vassfarvegen med årene var blitt helt minimal, og at det var *dette* - ikke økonomiske hensyn - som var bakgrunnen for kommunens ønske om nedleggelse av veien som kommunal vei. Etter lagmannsrettens syn ville det være klart betenkelig om kommunen skulle være avskåret fra dette.

Lagmannsretten finner det imidlertid ikke nødvendig å ta generell stilling til spørsmålet om adgangen til avtalemessig binding i forhold til vegloven § 7 tredje ledd. Uansett om det skulle være adgang til slik binding, skal det etter lagmannsrettens oppfatning i hvert fall *mye til* for at man i det enkelte tilfelle skal kunne si at en slik binding foreligger. Ut fra dette rettslige utgangspunkt kan lagmannsretten ikke se at det i den foreliggende sak er grunnlag for å tolke inn - i avtalen om overtakelse - en bestemmelse om at veien ikke skal kunne nedlegges igjen.

Lagmannsretten legger til grunn at i forbindelse med den kommunale overtakelsen tenkte ingen av partene på muligheten av en eventuell senere nedleggelse igjen. Dette er imidlertid ikke avgjørende ved tolkingen. Det avgjørende er om det foreligger helt spesielle omstendigheter, som tilsier at overtakelsesavtalen bør tolkes slik at kommunen er avskåret fra å bruke vegloven § 7 tredje ledd.

Lagmannsretten kan ikke se at slike helt spesielle omstendigheter foreligger. At veien i forbindelse med den kommunale overtakelsen ble opprustet til fylkesveistandard, er etter lagmannsrettens oppfatning ikke tilstrekkelig. Som det fremgår foran, har denne opprustingen bare i begrenset grad vært finansiert av de private parter. Lagmannsretten kan således ikke se at de økonomiske bidrag fra de private parter er så omfattende at det er naturlig å tolke overtakelsesavtalen slik at kommunen som motytelse har gitt avkall på sin myndighet etter vegloven § 7 tredje ledd.

De private parter har utvilsomt ytet en betydelig arbeidsinnsats i forbindelse med driften av veien, herunder opprustingen til fylkesveistandard - både i form av alminnelig administrasjon og i forbindelse med bomvaktordninger m.v.. Heller ikke dette forhold har imidlertid, slik lagmannsretten ser det, slik vekt at overtakelsesavtalen bør tolkes på den måten at kommunen har gitt avkall på sin myndighet etter vegloven § 7 tredje ledd. Dette samme gjelder, etter lagmannsrettens syn, den omstendighet at de private grunneierne til en viss grad avsto fri grunn i forbindelse med opprustingen av veien. Lagmannsretten finner det her tilstrekkelig å vise til kommunens anførsler.

For lagmannsretten er det ikke nødvendig å gå inn på spørsmålet om en eventuell avtalemessig binding bare ville ha medført erstatningsplikt, ikke at vedtaket om nedleggelse av veien som kommunal vei var ugyldig. Det vises for så vidt til Eckhoff/Smith s. 409 om denne problemstillingen.

Nes kommune blir etter dette å frifinne.

For helhetens skyld nevnes at kommunen, i forbindelse med tilbakeføringen til privat vei, har tilbudt å sette opp en automatbom - mens den tidligere bommen var manuell. Kommunen har også tilbudt å yte et direkte økonomisk tilskudd.

Lagmannsretten finner for øvrig grunn til å bemerke at Nes kommune utvilsomt kunne ha håndtert nedleggelsessaken på en heldigere måte, ved i større grad å ha kommunisert med de private parter forut for nedleggelsesvedtaket i desember 2003.

Anken har ført frem, og spørsmålet om saksomkostninger - for begge instanser - blir å vurdere etter tvistemålsloven § 172, jf §180 annet ledd.

Saken har reist prinsipielle og tvilsomme rettsspørsmål, og lagmannsretten finner at de private parter hadde grunn til å bringe saken inn for retten, jf tvistemålsloven § 172 annet ledd første alternativ. Resultatet kan likevel ikke sees å ha vært så tvilsomt at de private parter bør fritas for saksomkostninger også for ankebehandlingen. Lagmannsretten har her sett hen til at saken er blitt bedre opplyst ved ankebehandlingen, blant annet med hensyn til det forhold at det offentlige har ytet meget betydelige bidrag ved den opprusting av veien som fant sted i forbindelse med den kommunale overtakelsen.

For ankebehandlingen har Nes kommune fremsatt krav om saksomkostninger med 78.446 kroner, med tillegg av rettsgebyr. Rettsgebyr utgjør her 22.815 kroner, slik at totalkravet er på 101.261 kroner.

Av beløpet på 78.446 kroner er 70.000 kroner salær, resten utgifter til utdrag m.v.. Det er ikke fremsatt innvendinger mot omkostningsoppgaven, som legges til grunn.

Det er krevet fastsettelse av morarente av saksomkostningsbeløpet.

Avsigelsen av dommen er blitt noe forsinket, grunnet lagmannsrettens arbeidsbelastning.

Dommen er enstemmig.

D o m s s l u t n i n g :

1. Nes kommune frifinnes.
2. Saksomkostninger for tingretten tilkjennes ikke.
3. I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Arild Skaret, Bernt Stuvebakken, Sigve Svenkerud, Leif Lie, Kåre Peder Rasmushaugen, Annar Skjegstad og Sven Arild Damslora in solidum til Nes kommune 101.261 - etthundreogettusen-
tohundreoogsekstien - kroner, innen 2 - to - uker fra forkynnelsen av denne dom,
med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.

Jan Martin Flod

Vincent Galtung

Karl Sundt-Ohlsen

Bekreftes for
førstelagmannen: